Franklin D. Roosevelt
Demokraatia arsenal
29. detsember 1940

Kallid sõbrad! Me ei istu praegu lõkke ümber ega pajata lugusid sõjast. Jutt käib riiklikust julgeolekust, sest Ameerika presidendi kui institutsiooni peamine mõte on kaitsta praegu teid, edaspidi teie lapsi ja veel kaugemas tulevikus teie lapselapsi meeleheitlike jõupingutuste eest selle nimel, et säilitada Ameerika iseseisvus ning kõik see, mida Ameerika iseseisvus nii teie, minu kui ka meie kõigi jaoks tähendab.

Täna, seistes maailmakriisi lävel, meenub mulle üks õhtu kaheksa aastat tagasi, mil meie riigis valitses sisekriis. See oli aeg, mil Ameerika tööstuse hammasrattad olid raginal seiskunud, mil kogu meie riigi pangandussüsteem oli lakanud toimimast.

Ma mäletan hästi hetke, kui istusin Valges Majas oma kabinetis ja valmistusin rääkima Ameerika Ühendriikide rahvaga. Mul olid silme ees kõik need ameeriklased, kelle poole ma oma kõnes pöörduda kavatsesin. Nägin vaimusilmas töölisi veskites, kaevandustes, tehastes; tüdrukut leti taga, poepidajat, talunikku kevadkünnil, leski ja vanu mehi muretsemas oma kogutud säästude pärast. Ma püüdsin kogu Ameerika rahvale kirjeldada, kuidas mõjutab panganduskriis nende igapäevaelu.

Täna tahan ma teha sedasama – rääkida samadele inimestele uuest kriisist, millega Ameerika silmitsi seisab.

1933. aasta katsumustele vastu minnes olime julged ja kaine mõistusega. Samasuguse julguse ja kainusega astume me vastu ka uuele, meie riigi julgeolekut ohustavale kriisile. Alates Jamestowni ja Plymouth Rocki sündmustest pole Ameerika tsivilisatsioon mitte iial olnud sel määral ohustatud kui nüüd.

27. septembril 1940 aastal astusid kolm võimsat riiki – kaks Euroopas ja üks Aasias – Berliinis sõlmitud kokkuleppe alusel ühisesse liitu, ähvardades ühendada kõik oma jõud Ameerika Ühendriikide vastu, kui me sekkume nende kolme riigi laienemisprogrammi või asume seda takistama. Nimetatud laienemisprogrammi eesmärk on saavutada võim kogu maailmas.

Saksamaa natslikud juhid on väga selgelt mõista andnud, et nad ei kavatse kontrollida inimeste igapäevaelu ja mõttemaailma mitte üksnes oma riigis, vaid neil on plaan orjastada kogu Euroopa ning kasutada seejärel sealset ressurssi, et valitseda tervet ülejäänud maailma. Alles kolm nädalat tagasi ütles nende juht: „Maailmas on kaks vaenulikku poolt.” Ning sõnas seejärel kõrgilt oma vastuväitlejatele: „Õigus on neil, kes ütlevad: „Sellise maailmaga ei suuda me iial leppida.” Ma suudan alistada kõik maailma riigid.” Sellised olid natside liidri sõnad.

Teisisõnu, teljeriigid mitte üksnes ei tunnista, vaid lausa kuulutavad avalikult, et nende ja meie valitsemispõhimõtete vahel ei saavutata kunagi lõplikku üksmeelt.

Seda ilmselget ohtu silmas pidades võime õigustatult ja otsustavalt kinnitada, et Ameerika Ühendriikidel ei ole mingit õigust ega põhjust julgustada rahukõneluste alustamist senikaua, kuni saabub päev, mil anastajariigid on väljendanud selget kavatsust loobuda kõigist maailma valitsemise või vallutamise mõtetest.

Praegusel hetkel hoitakse vabade rahvaste vastu liitunud riike meie kallastest eemal. Sakslaste ja itaallaste tee on teispool Atlandi ookeani blokeerinud britid ja kreeklased, lisaks tuhanded sõdurid ja meremehed, kes on saanud vallutatud riikidest põgeneda. Teine suur kaitseliin on loodud Aasias, kus hiinlased on astunud jaapanlaste vastu.

Vaikses ookeanis paikneb meie enda merevägi.

Mõned meie hulgast näivad arvavat, et Euroopas ja Aasias toimuvad sõjad ei puutu meisse. Kuid meie jaoks on elutähtsaimaks mureküsimuseks see, et Euroopas ja Aasias sõda alustanud jõud ei saavutaks võimu ookeanidel, mis ühendavad neid meie poolkeraga.

170 aastat tagasi koostas meie riigi valitsus Monroe' doktriini, et kaitsta meie poolkera Mandri-Euroopas loodud alliansi näol tekkinud ohu eest. Sellest hetkest alates oleme olnud koos oma brittidest naabritega siinpool Atlandi ookeani valvel. Mingit riikidevahelist lepingut ei ole sõlmitud. Ei eksisteeri ka mingit nn kirjutamata kokkulepet.

Ja ometi on valitsenud kogu aeg tunne – mille tõesust kinnitas hiljem ka ajalugu –, et naabritena suudame lahendada kõik vaidlused rahumeelselt. Tõsi on ka see, et kogu selle aja jooksul on läänepoolkera jäänud nii Euroopa kui ka Aasia kallaletungidest puutumatuks.

Kas tõesti keegi usub, et me peaksime kartma rünnakut Ameerika mandril, sellal kui vaba Suurbritannia on endiselt meie kõige võimsam mereriigist naaber Atlandi ookeani ääres? Teisest küljest – kas tõesti keegi usub, et me saaksime olla sama muretud, kui teljeriigid oleksid meie Atlandi ookeani äärseteks naabriteks?

Kui Suurbritannia langeb, saavutavad teljeriigid kontrolli Euroopa, Aasia, Aafrika, Austraalia ja avamere üle ning saavad koondada tohutu sõja- ja mereväe meie poolkera vastu. Ma ei liialda, kui ütlen, et kogu Ameerika elanikud elaksid siis enda poole suunatud püssitoru all, kusjuures see püss oleks laetud nii majanduslikult kui ka sõjaliselt plahvatusohtlike kuulidega.

Sellisel juhul peame astuma uude kohutavasse ajajärku, kus kogu maailma, sealhulgas meie poolkera, juhiks elajalik meelevald. Et niisuguses maailmas ellu jääda, peaksime andma end alatiseks sõjamajandusel põhineva militaristliku võimu alla.

Mõned meist näivad uskuvat, et isegi kui Suurbritannia langeb, oleme me ikkagi kaitstud tänu Atlandi ja Vaikse ookeani laiadele avarustele.

Kuid nende ookeanide mõõde ei ole enam sama mis kliprite ajal. Ühes Aafrika ja Brasiilia vahele

jäävas punktis on meid eraldav vahemaa väiksem kui kaugus Washingtonist Colorado osariiki, Denverisse – kõige uuemat tüüpi pommituslennukiga saab selle katta viie tunniga. Vaikse ookeani põhjaosas võivad Ameerika ja Aasia teineteist peaaegu puudutada. On ju teada, et meil on juba praegu lennukid, mis suudaksid lennata Briti saartelt New Englandi ja tagasi ilma vahepealse tankimiseta. Ja ärge unustage, et moodsate pommituslennukite tegevusraadius suureneb kogu aeg.

Viimase nädala jooksul on paljud inimesed kõikjal kogu meie riigis öelnud mulle, mida nad tahaksid täna minult kuulda. Peaaegu kõik neist on avaldanud vaprat soovi kuulda ilustamata tõde olukorra tõsiduse kohta. Ühes telegrammis väljendati paraku ka suhtumist, mis on omane väikesele vähemusele, kes ei soovi kurjusest midagi näha ega kuulda, kuigi teab oma südames, et see on olemas. Selles telegrammis anuti mind, et ma ei räägiks taas sellest, kui lihtne on pommitada meie linnu ükskõik millisel vaenulikul jõul, kes on rajanud meie läänepoolkeral endale tugipunktid. Telegrammi peamine sõnum oli järgmine: „Palun, hr president, ärge hirmutage meid faktidega.” On arusaadav ja kindel, et meid varitseb oht – oht, milleks peame valmistuma. Kuid me teame ka väga hästi, et me ei saa ohu ega ohust põhjustatud hirmu eest põgenedes voodisse pugeda ja tekki üle pea tõmmata.

Mõned Euroopa riigid sõlmisid Saksamaaga pühad mittesekkumislepingud. Teistele riikidele lubas Saksamaa, et nad ei pea mingit sissetungi kartma. Olenemata mittesekkumislepingu olemasolust või puudumisest langesid need riigid ikkagi rünnaku alla, nad vallutati ja pandi moodsasse orjaikkesse, sealjuures hoiatati neid vaid tund aega ette või tegutseti üldse ilma igasuguse hoiatuseta.

Nagu ütles mulle hiljuti üks nende riikide eksiilis elav juht, oli see „hoiatus tähistatud miinusmärgiga. See anti mu riigi valitsusele kaks tundi pärast seda, kui Saksa väed olid tunginud sajas eri kohas minu kodumaale.” Nende riikide saatus näitab meile, mida tähendab natside püssitoru all elamine.

Natsid on sellist tegevust õigustanud mitme vagameelse valega. Üheks selliseks on väide, et nad okupeerivad riigi eesmärgiga „taastada seal kord”. Teise väite kohaselt anastavad nad mõne riigi või omandavad selle üle kontrolli ettekäändel, et nad tahavad „kaitsta seda riiki” kellegi teise rünnaku eest.

Näiteks on Saksamaa öelnud, et okupeerib Belgia, kaitsmaks belglasi brittide eest. Kas miski takistaks tal öelda ükskõik millisele Lõuna-Ameerika riigile: „Me okupeerime teid selleks, et kaitsta teid Ameerika Ühendriikide kallaletungi eest”?

Belgiat kasutatakse nüüd ründebaasina Suurbritannia vastu, kes võitleb praegu oma elu eest. Ja iga natside valduses olev Lõuna-Ameerika riik kujutaks endast stardipakku, millelt Saksamaa saab alustada rünnakut mõne teise meie poolkera vabariigi vastu.

Mõelge endamisi, mis saab kahest Saksamaale veelgi lähemal paiknevast piirkonnast juhul, kui natsid peaksid võitma. Kas Iirimaa suudaks vastu pidada? Kas Iirimaale antaks imelise erandina

siin vabaduseta maailmas priius? Või võtame näiteks Assoorid, kus isegi pärast viit sajandit lehvib ikka veel Portugali lipp? Nii teie kui ka mina peame Hawaiid oma eelkaitsepostiks Vaikses ookeanis. Samas on Assoorid Atlandi ookeanis meie rannikule lähemal kui teisel kaldal asuv Hawaii.

On neid, kes ütlevad, et teljeriikidel ei teki kunagi mingit soovi rünnata läänepoolkera. See on seesama ohtlik soovmõtlemise vorm, mis on hävitanud väga paljude vallutatud riikide vastupanuvõime. On ilmne tõsiasi, et natsid on ikka ja jälle pidanud kõiki teisi rasse enda omast madalamaks, mille tõttu on kõik teised kohustatud alluma nende korraldustele. Ja mis on olulisim – meie poolkera ääretult suured loodusvarad ja rikkused on kõige ahvatlevamaks röövsaagiks maailmas.

Avagem oma silmad vaieldamatu fakti ees, et kurjad jõud, mis on hävitanud, laostanud ja hukutanud nii paljusid, on peaaegu meie enda ukse taga. Teie valitsus teab nende jõudude kohta palju ja iga päev paljastatakse neid üha rohkem.

Nende salasaadikud tegutsevad agaralt nii meie maal kui ka meie naaberriikides. Nad püüavad külvata kahtlusi ja ebakõlasid ning põhjustada sisetülisid. Nad püüavad õhutada rahamaailma tööliskonna vastu ja vastupidi. Nad püüavad taas üles äratada pikka aega suikunud rassilise ja usulise vaenu, millel ei tohiks olla kohta meie riigis. Nad tegutsevad kõigis rühmitustes, kus soositakse sallimatust. Nad kasutavad enda kasuks ära meile nii loomuomast põlastust sõja vastu.

Neil tülide sepitsejatel on vaid üks eesmärk – lõhestada meie rahvas, lahutada see vaenulikeks rühmadeks, hävitada meie ühtsus ja teha maatasa meie tahe end kaitsta.

Nende saadikute tööd soodustavad ja julgustavad – enamjaolt heauskselt – ka Ameerika enda kodanikud, kellest paljud on kõrgetel ametikohtadel. Ma ei süüdista neid võõrriigi agendina tegutsemises. Kuid ma heidan neile ette seda, et nad täidavad täpselt neid ülesandeid, mis tuleb diktaatorite tahtel Ameerika Ühendriikides ellu viia. Sellised inimesed usuvad, et suudame päästa oma naha, kui vaatame teiste riikide saatusest mööda. Mõned neist lähevad veelgi kaugemale. Nad ütlevad, et me võiksime olla ja peaksimegi olema teljeriikide sõbrad ja isegi nende partnerid. Osa neist soovitab meil koguni jäljendada nende riikide diktaatorlikke meetmeid. Kuid ameeriklased ei saa seda mitte kunagi teha ega teegi seda.

Viimase kahe aasta kogemus on ilma igasuguse kahtluseta tõestanud, et mitte ükski riik ei suuda natse maha rahustada. Mitte keegi ei saa muuta tiigrit kassipojaks vaid teda paitades. Julmusega ei saa rahu sobitada. Süütepommiga ei saa mõtestatult arutleda. Me teame nüüd, et kui mõni riik tahab olla natsidega rahumeelsetes suhetes, on selle hinnaks täielik alistumine.

Isegi Itaalia rahvas on pandud tegutsema natside kaasosalisena. Nad ei tea veel, kui ruttu nende liitlased nad surnuks embavad.

Ameerika lepitusmeelsed jätavad tähelepanuta kõik hoiatusmärgid, mis on avaldunud Austrias,

Tšehhis, Poolas, Norras, Belgias, Hollandis, Taanis ja Prantsusmaal toimunu käigus. Nad räägivad teile, et teljeriigid võidavad niikuinii, et kogu maailma hõlmavat verevalamist saaks ära hoida, et Ameerika Ühendriigid suudavad sellist pealesunnitud rahu mõjutada ning tulla olukorrast välja parima võimaliku tulemusega.

Nad nimetavad seda kokkulepitud rahuks. Absurdsus! Kas see on kokkulepitud rahu, kui sinu kogukonna piirab sisse röövlinägude jõuk, kes sunnib sind kogukonna hävitamise ähvardusel maksma nn katuseraha, sest vaid sel juhul saad sa oma naha päästa?

Selline pealesunnitud rahu ei ole mitte mingisugune rahu. See oleks taas üks relvarahu, mis tooks kaasa hiigelmõõtmetega võidurelvastumise ja kõige laastavamad kaubandussõjad, mida ajaloos eales nähtud. Ja nendes jõukatsumistes oleks Ameerika manner ainuke, kes suudaks teljeriikidele tõelist vastupanu osutada. Kogu selle kõrgeltkiidetud tubliduse juures, kogu selle jumalakartliku eesmärgiga uhkeldamise juures tuleb meeles pidada, et kõige selle taga on ikkagi koonduslaagid ja vangistatud jumalasulased.

Viimaste aastate sündmused tõestavad, et püssipaugud, ahelad ja koonduslaagrid ei ole mitte möödanikku jäänud vahendid, vaid hoopis moodsa diktatuuri altarid. Nad võivad küll rääkida nii-öelda uuest maailmakorrast, kuid tegelikult on nende eesmärgiks türannia iidseima ja halvima poole taaselustamine. Selles puudub igasugune vabadus, usk ja lootus.

See väljapakutud „uus kord" vastandub täielikult ideele Euroopa või Aasia Ühendriikidest. Siin ei ole tegemist valitsetavate nõusolekul põhineva valitsusvormiga. Siin pole tegemist tavaliste, endast lugu pidavate meeste ja naiste ühendusega, mille eesmärk on kaitsta ennast, oma vabadust ja eneseväärikust rõhumise eest. Siin on tegemist võimu ja mammona patuse liiduga, mille siht on valitseda inimkonna üle ja see orjastada.

Suurbritannia rahvas ja nende liitlased võitlevad praegu tarmukalt selle patuse liidu vastu. Meie enda edasine julgeolek sõltub suuresti selle võitluse tulemusest. See hakkab mõjutama meie suutlikkust sõjast hoiduda.

Mõeldes tänasele ja homsele, pöördun ma otse Ameerika rahva poole ja ütlen, et võimalus mitte sõtta minna on suurem, kui me teeme nüüd kõik, mis meie võimuses, et toetada teljeriikide rünnaku vastu võitlevaid riike, selle asemel et leppida nende lüüasaamisega, alistuda taltsalt teljeriikide võidu ees ja jääda ootama, kuni saabub meie kord olla edaspidi mõnes teises sõjas rünnaku sihtmärgiks.

Kui olla enda ees täiesti aus, tuleb tunnistada, et riskid varitsevad meid kõikidel teedel, mille vahel me saame praegu valida. Kuid ma olen sügavalt veendunud, et valdav osa meie rahvast pooldab minu valitud kurssi, mis kätkeb endas praeguse seisuga väikseimat riski ja tulevikus suurimat lootust saavutada maailmas rahu.

Enda eest seisvad Euroopa rahvad ei palu meil nende eest sõdida. Nad paluvad meilt sõjavarustust, lennukeid, tanke, tulirelvi, kaubalaevu ja -lennukeid, mis võimaldavad neil oma

vabaduse ja meie julgeoleku eest võidelda.

Me peame need relvad kindlasti nendeni toimetama, neid peab olema küllaldaselt ja nad peavad kohale jõudma piisavalt ruttu, et meie ja meie lapsed pääseksid sõja agooniast ja kannatustest, mida teised on pidanud taluma.

Ärge laske kaotusega leppijatel meile öelda, et on juba liiga hilja. Kunagi ei ole varem. Homme on hiljem kui täna.

Mõned tõsiasjad on endastmõistetavad.

Sõjalises mõttes moodustavad Suurbritannia ja Briti impeerium praegusel hetkel vastupanuliikumise löögirusika, mis astub vastu maailma vallutamisele. Nad peavad võitlust, mis talletub igaveseks inimkonna vaprate tegude kroonikasse.

Mitte keegi ei nõua, et Ameerika väed saadetaks väljapoole meie riigipiiri. Mitte ühelgi meie valitsuse liikmel ei ole mingit kavatsust meie vägesid sinna saata. Seetõttu võite olla kindlad, et igasugune jutt sõjajõudude lähetamisest Euroopasse on sihilik vale.

Meie riigi poliitika eesmärk ei ole sõjapidamine. Meie poliitika ainus eesmärk on hoida sõda meie riigist ja rahvast eemal.

Ameerika Ühendriigid toetavad väga jõuliselt demokraatia võitlust maailma vallutamise vastu. Seda toetust tuleb veelgi suurendada. Selleks tuleks Ameerika Ühendriigid taasrelvastada ja saata eesliinil olevatele demokraatia kaitsjatele abiks iga väiksemgi laskemoon või relvavaru, mida meil on võimalik säästa. Selline tegevus ei ole põrmugi erapoolikum kui Rootsi, Venemaa ja teiste Saksamaa lähedal asuvate riikide otsus saata seitse päeva nädalas Saksamaale terast, maaki, naftat ja muud sõjapidamiseks vajalikku toorainet.

Oma riigi kaitse planeerimine on meie jaoks väga pakiline ülesanne. Sellesse ulatuslikku plaani peame lisama ka Suurbritannia ja teiste kallaletungi vastu seisvate vabade riikide sõjalised vajadused.

Siin ei ole tegemist mingi tundeküsimuse või vaidlustatava isikliku arvamusega, vaid kaalutletud ja praktilise sõjapoliitikaga, mis põhineb praegusaja sõjapidamisega lähedalt kokku puutuvate ekspertide nõuannetel. Nendel sõjandus- ja merendusekspertidel, Kongressi liikmetel ning valitsusel on kindel eesmärk – kaitsta Ameerika Ühendriike.

Meie rahvas teeb suuri jõupingutusi selle nimel, et toota praeguses hädaolukorras kõike vajalikku võimalikult kiiresti. Need suured jõupingutused nõuavad suuri ohvreid.

Ma ei paluks mitte kellelgi kaitsta demokraatiat, kui see omakorda ei kaitseks igaühte meist puuduse ja häda eest. Meie riigi tugevus ei kao, kui valitsus ei suuda kaitsta oma kodanike majanduslikku heaolu.

Kui meie tootmisvõimsust piiravad masinad, tuleb alati meeles pidada, et neid masinaid hoiavad töös töötajate oskused ja vastupidavus. Et valitsus kaitseb töötajate õigusi, on riigil õigus oodata, et neid masinaid töös hoidvad inimesed täidavad oma kohustusi kooskõlas tungiva vajadusega kaitsta oma riiki.

Lihttöölistel on samasugune inimväärikus ja samasugusele õigus tööle kui inseneridel, juhtidel või omanikel. Just töölised on see inimressurss, kes toodab hävitajaid, lennukeid ja tanke.

Meie riik ootab, et meie kaitsetööstus toimiks järjepanu, ilma streikidest ja töösulgudest tingitud katkestusteta. Riik ootab ja nõuab, et juhid ja töölised saaksid vabatahtlike või õiguslike vahendite abil üle oma erimeelsustest ja jätkaks hädavajaliku varustuse tootmist.

Meie suure kaitseprogrammi majanduslikust poolest rääkides pingutame me teadupärast kõigest väest selle nimel, et säilitada hindade ja seeläbi ka elatustaseme stabiilsus.

Üheksa päeva tagasi teatasin ma, et loomisel on tõhusam organisatsioon, kes hakkab juhtima meie tohutuid jõupingutusi laskemoona toodangu suurendamisel. Suurte rahasummade eraldamisest ja kaitsemeetmete heast koordineerimisest üksinda ei piisa. Ameerika tehastes ja relvistutes on vaja toota tulirelvi, lennukeid, laevu ja palju muid vahendeid. Seda kõike peavad töölised, juhid ja insenerid tegema masinate abil, mille omakorda peavad valmis ehitama sajad tuhanded töötajad kogu me maal.

Kogu selles ulatuslikus ettevõtmises on valitsus, tööstus ja tööliskond teinud suurepärast koostööd. Ma olen selle eest väga tänulik.

Nüüd läheb vaja Ameerika tööstuslikku võimekust, selles peituvaid ressursse ja andeid, millele ei ole tootmisprotsessis ettetulevate probleemide lahendamisel kogu maailmas võrdset. Kellade, farmiseadmete, linotüüpide, kassaaparaatide, autode, õmblusmasinate, muruniidukite ja vedurite tootjad valmistavad nüüd süütenööri, pommide pakkimiskaste, teleskoopide raame, mürske, püstoleid ja tanke.

Kuid meie senistest jõupingutustest ei piisa. Meil on vaja rohkem laevu, rohkem relvi, rohkem lennukeid – kõike on tarvis rohkem. Seda on võimalik saavutada ainult siis, kui loobume harjumuspärasest tegutsemisest. Seda ülesannet ei saa täita üksnes seeläbi, et olemasolevatele tootmisettevõtetele seatakse riigi kaitsevajadusest tungitud lisanõuded.

Meie kaitsemeetmeid ei tohi tõkestada need, kes kardavad täiendavate tehaste rajamise tagajärgi tulevikus. Palju rohkem tuleb praegu karta meie kaitsemeetmete rakendamise ebaõnnestumist.

Kui meie praegune kaitsevajadus on jäänud minevikku, on seda uut tekkinud tootmisvõimsust (kui mitte enamatki) tarvis riigi rahuaja vajaduste täitmiseks.

Mitte ükski pessimistlik mõte Ameerika tulevikust ei tohi meie kaitse jaoks tarvilikku tööstussektorite laienemist edasi lükata. Me vajame neid tööstusharusid.

Ma tahan selgitada, et riigi praegune eesmärk on ehitada võimalikult kiiresti valmis kõik masinad, relvakäitised ja tehased, mida me vajame oma kaitsevahendite tootmiseks. Meil on olemas inimesed, oskused, materiaalsed vahendid ja mis kõige tähtsam, ka tahe.

Olen kindel, et kui teatud tööstussektori tarbe- või luksuskaupade tootmisel kasutatakse masinaid ja tooret, mis on meie kaitsevajaduse seisukohast olulised, peab selliste kaupade tootmisharu andma rõõmuga teed meie esmatähtsale ja hädavajalikule eesmärgile.

Seega pöördun ma tehaste omanike, juhtide, tööliste ja valitsusametnike poole palvega anda endast kõik, et toota laskemoona kiiresti ja piiramatus koguses. Selle pöördumisega tõotan teile, et kõik valitsuse liikmed pühenduvad samale eesmärgile sellise ennastsalgavusega, mis on meie ees seisva suure ülesande lahendamisel loomulik.

Kui lennukid ja laevad, tulirelvad ja mürsud on valmis, saab meie riigi valitsus koos oma kaitseekspertidega otsustada, kuidas neid on kõige parem meie poolkera kaitsmiseks kasutada. Kui hakatakse langetama otsust selle kohta, kui palju toodangust saadetakse välismaale ja kui palju jääb koju, tuleb aluseks võtta meie üldised sõjalised vajadused.

Me peame olema suureks demokraatia arsenaliks. Praegune olukord on meie jaoks sama tõsine kui sõda. Me peame täitma oma ülesannet samasuguse kindluse, kiiruse, isamaa-armastuse ja ohvrimeelsusega, mida näitaksime üles päriselt sõdides.

Me oleme andnud Suurbritanniale suurt materiaalset abi ja anname seda edaspidi veel rohkem.

Meie otsusega aidata Suurbritanniat ei ole kaasnenud mitte mingisuguseid kitsaskohti. Ükski diktaator ega diktaatorite liit ei saa seda otsusekindlust nõrgendada oma ähvardustega selle kohta, kuidas nad seda tõlgendavad.

Britid on saanud hindamatut sõjalist toetust kangelaslikult Kreeka armeelt, samuti kõikidelt eksiilis olevatelt valitsustelt. Brittide tugevus kasvab. See on selliste meeste ja naiste tugevus, kes väärtustavad vabadust kõrgemalt kui oma elu.

Ma usun, et teljeriigid ei võida seda sõda. Seda öeldes tuginen ma uusimale ja täpseimale teabele.

Meil ei ole mingit õigust alistuda. Meil on igati alust loota rahu saabumisele – jah, tõepoolest –, samuti võime loota, et meie tsivilisatsioon on kaitstud ja et tulevikus luuakse veel parem tsivilisatsioon.

Olen sügavalt veendunud, et Ameerika rahvas otsustab anda oma ajaloo suurima panuse kõikide kaitsevahendite tootmise suurendamisse eesmärgiga astuda vastu meie demokraatlikke

tõekspidamisi ähvardavale ohule.

Ameerika Ühendriikide presidendina nõuan ma sellist üleriigilist jõupingutust. Ma nõuan seda selle riigi nimel, mida me armastame ja hindame ning mida meil on au ja uhkus teenida. Ma nõuan seda meie rahvalt, olles täiesti kindel, et meie ühist eesmärki saadab suur edu.